

گفت‌وگو با نوجوانی که جان دو جوجه تیغی را نجات داد

مادر سه روزه‌ی جوجه تیغی‌ها

فریبا دیندار

تاسف خوردن بود و نهنج کردن. بعد از تفریح و خوش گذراندن هم راهمان را می‌گرفتیم و برمی‌گشتیم به خانه‌مان. انگار که اتفاقی نیفتاده است. اما فاطمه کاری متفاوت انجام می‌دهد. «وقتی بچه جوجه تیغی‌ها را دیدم خیلی ناراحت شدم. می‌دانستم هیچ بچه‌ای، چه انسان باشد چه حیوان، بدون مادرش و شیر خوردن زنده نمی‌ماند و می‌میرد. تازه فقط این نبود. با مردن بچه جوجه تیغی‌ها یک نسل جوجه تیغی هم از بین می‌رفت. آن لحظه فکر کردم اگر آن‌ها بتوانند بزرگ شوند، خودشان صاحب بچه‌هایی می‌شوند و این زنجیره ادامه پیدا می‌کند. به خاطر همین بچه جوجه تیغی‌ها را از کنار مادر مرده‌شان برداشتم و با خودم به خانه آوردم.»

از او می‌پرسم: «فکر نکردی ممکن است از پس نگهداری‌شان بر نیایی؟ خانواده‌ات مخالفتی نکردند؟» فاطمه با اطمینان پاسخ می‌دهد: «نه! اتفاقاً خودشان هم تشویقم کردند. چون همه‌مان از دیدن آن صحنه خیلی ناراحت و متأثر شده بودیم. فقط پدرم یادآوری می‌کرد که بدون دستکش به بچه جوجه تیغی‌ها دست نزنم. آن‌ها آن قدر کوچک بودند که نه چشم‌های‌شان باز شده بود نه گوش‌های‌شان. اعضای صورت‌شان زیر پوست‌شان پنهان بود و هنوز پوست ننداخته بودند. درست است که نگهداری از جوجه تیغی بلد نبودم اما در اینترنت جست‌وجو کردم و یک سری مطالعه انجام دادم. با مطالعات و تحقیقات جزئی که انجام دادم، متوجه شدم که این کوچولوها سه ساعت یک بار در روز و شش ساعت یک بار در شب، به شیر خوردن احتیاج دارند و نباید در ارتفاع یا محفظه‌ی بدون دیوار قرار بگیرند. برای این کار هم یک سری مقوای کارتنی گرفته بودم و برای‌شان یک اتاق کوچک درست کرده بودم که دیوار داشته باشد. سه روز از آن‌ها مراقبت کردم و با

شاید بعضی‌ها فکر کنند نگرانی برای دوتا بچه جوجه تیغی کوچک نه تنها اهمیت ندارد که خنده‌دار هم هست، اما اگر هنوز چراغ‌های «انسانیت» و «مهربانی» درون‌مان روشن باشد، می‌فهمیم که نگرانی برای حیوانات و محیط اطراف‌مان نه تنها خنده‌دار نیست، بلکه جزو وظایف انسانی ما به شمار می‌آید و نگهداری و حفاظت از آن‌ها لطفی در حق خودمان است.

فاطمه عسگری عزیز، با این که یک نوجوان ۱۲ ساله است، روح بزرگی دارد، چراغ‌های سبز «انسانیت» و «مهربانی» که از آن‌ها حرف زد، در او خاموش نشده‌اند و پر نور و روشن‌اند. به خاطر همین نگران موجودات کوچک اطرافش است و در پی اتفاقی نقش مادر دو جوجه تیغی کوچک را بازی می‌کند. بله! درست شنیدید. مادر جوجه تیغی‌هایی که تازه به دنیا آمده بودند، اما خیلی زود مادرشان را از دست دادند. فاطمه خودش برای‌مان تعریف می‌کند. «برای تفریح و گذراندن اوقات فراغت به باغی رفته بودیم. در باغ دستگاهی بود که یونجه‌ها را برای حیوانات می‌چید. نمی‌دانم چه‌طور اتفاق افتاد. اما یادم می‌آید مادر جوجه تیغی‌ها زیر چرخ‌های دستگاه رفته و مرده بود. خیلی غم‌انگیز بود که بچه جوجه تیغی‌ها دور مادر مرده‌شان نشسته بودند و تکان نمی‌خوردند.» شاید اگر در آن لحظه ما جای فاطمه بودیم نهایت کاری که می‌کردیم

دقت به‌شان شیر می‌دادم.» و در ادامه‌ی حرف‌هایش می‌گوید: «خیلی خوشحالم که این کار را انجام دادم. یک تجربه‌ی متفاوت بود. جز یک مرغ مینا، هیچ‌وقت حیوان خانگی نداشتم. بعد از سه روز بچه جوجه تیغی‌ها را به اداره‌ی حفظ و نگهداری از محیط زیست و حیوانات تحویل دادم. امیدوارم حال‌شان خوب باشد.» و به آدم‌هایی که محافظت و نگهداری از حیوانات و محیط زیست را ضرورت نمی‌دانند، می‌گوید: «محیط زیست و حیوانات هم مثل ما جان دارند، زنده‌اند و زندگی می‌کنند. اذیت کردن و از بین بردن حیوانات یا محیط اطراف‌مان هیچ سودی ندارد. اگر کسی آن‌ها را اذیت کند چه احساسی پیدا می‌کنند؟ وقت صدمه زدن به محیط زیست هم باید به این حس فکر کنند. آن وقت شاید از کاری که انجام می‌دهند و آسیبی که به محیط می‌رسانند، صرف نظر کنند.»

آشوبنده یا آلاینده؟ مسئله این است!

اسپری خوشبوکننده‌ی هوا

خوشبوکننده‌های هوا در بعضی افراد، باعث ایجاد مشکلات تنفسی و سردرد می‌گردند. بعضی از این خوشبوکننده‌ها دارای ماده‌ای به نام فتالات هستند. فتالات ماده‌ای شیمیایی است که باعث مشکلات رشد و هورمونی در کودکان می‌شود.

راهکار: به جای استفاده از اسپری‌های خوشبوکننده‌ی هوا بهتر است از نمونه‌های گیاهی استفاده کنیم.

نمی‌دانم می‌دانید یا نه، اما آلودگی هوا فقط مخصوص هوای خارج از خانه نیست و گاهی هوای داخل خانه می‌تواند به مراتب بیش‌تر از هوای بیرون خطرناک باشد. حتی به تازگی از این نوع آلودگی به عنوان چهارمین علت مرگ و میر در جهان نام برده‌اند. این که این آلودگی چیست، چه‌طور به وجود می‌آید و چه‌طور می‌توانیم کنترلش کنیم، چیزی است که من می‌خواهم برای‌تان بگویم. (البته چیست‌اش که معلوم است، نه؟)

و حالا برسیم به این موضوع که چه چیزهایی باعث آن می‌شوند و چه کار کنیم که نشوند؟

فرش و قالیچه

بله درست خواندید. فرش و موکت و قالیچه، گازهای خطرناکی را در هوای داخل خانه ایجاد می‌کند. به خصوص آن‌هایی که در تولیدشان از مواد شیمیایی بیش‌تری استفاده شده. **راهکار:** فرش‌ها را قبل از آوردن به خانه، چند روز در هوای آزاد بگذارید. وقتی فرش را روی زمین پهن کردید در و پنجره را باز بگذارید و تا چند ساعت بیرون از اتاق باشید تا هوا عوض شود. اگر در خانه‌ی شما کسی آسم و یا آلرژی دارد، از کفپوش‌های دیگری به جای فرش استفاده کنید.

دود ظروف تفلون

پختن غذا در ظروف تفلون در دمای بسیار بالا ممکن است باعث آزاد شدن دودهای سمی شود.

راهکار: ظروف خود را خیلی داغ نکنید و یا پیش از گرما دادن به این ظروف، آن‌ها را در فر قرار دهید و همیشه موقع پخت غذا، از هود یا

هواکش آشپزخانه استفاده کنید. به جای تفلون، بهتر است از ظروف چدنی و یا استیل استفاده کنید.

دود سیگار و تنباکو

در خانه‌ای که یکی از افراد آن سیگار می‌کشد، کودکان دچار عفونت گوش، ذات‌الریه، برونشیت و سرفه می‌شوند و حتی کودکانی که دارای علائم آسم نیستند، ممکن است دچار علائم آسم شوند.

راهکار: از پدر یا مادر خود بخواهید که به‌خاطر شما از این کارها نکنند!